

אה, להזמינני אליו. לא מתוך אהבה, רק מתוך נימוס הוא הזמין אותי. ואני החלטתי שאני שותקת, שאני סולחת, רק שיהיה איתי. והוא היה איתי — באותה דירה, וזהו.

DEJA VU

מן קצור לאחר מכן קיבלתי הודעה שאמי חלתה, וכי עלי לשוב ולקחת את דויד. חזרתי עם דויד לקיימברידג' ג'ורג', שלא סיפר לאיש על נישואיו, הציג אותי בתור בחורה אכזרית מהמזרח, שהגיעה לי אנגליה עם בנה. והוא, הרחום, עזר לה. (כאן מתמלאות עיניה של טובה פירון בדמעות. שאותן חנקה בסאמצים לאקפנים לכל אורך סיפורה. היא פורצת בכבי. לאחר שהיא נרגעו היא מסתייגת.)

אינני יודעת מאיפה שאבתי כוח. הרצון לחיות וליהנות גבר על הכל. ג'ורג' היה נותן לי מפעם לפעם שילינגים אחרים, חייתי בצמצום נורא. ולמרות זאת עשיתי לי מינהג, בימי-שבת הייתי הולכת עם בני לשוקהמוון. שם קניתי מכל טוב, עטפתי את קניותי בשמיכתו של דויד, ראשו של בני הציץ מתוך חבילת-המוון. פעם בשבוע בישלתי אוכל של אמא. אוכל של בית. ג'ורג' היה מביא את חבריו, וכל שנותר לי — לשרתם ולהגיש להם מהמוון. הייתי ריהוט נייד.

באחד הימים הצייע לי ג'ורג' ללכת להצגה יומית. הוא ייקח את דויד לטייל, אמר. שמחתי מאוד, וכך, בעומדי ליד השער, ראיתי אותה מגיעה. היא היתה חברה בלהקת-התיאטרון של ג'ורג'. איך שראיתי שנגעה בירו, חלף רעד בכל גופי. ידעתי, ידעתי בוודאות כי הם נאהבים! שוב התנפץ החלום: ובכל זאת, עדיין אהבתי, עדיין סלחתי. ג'ורג' התנצל והטביר, ואני קיבלתי. שוב פינקתי. כרגיל, כרגיל. כעבור חודשיים נסעה להקתו להופעות בעיר אחרת, ובוהו הוא נעלם לי לנצח. הוא לא חזר עוד. וחורף, ואין כסף. בני חולה — DEJA VU (זה כבר נראה מקורם).

עד כאן סיפורה של טובה.

קצין בארץ

יוב פורצת טובה בכבי. נראה כי גם היום היא לוקחת את האשמה על עצמה.

טובה פירון (חובשת קסדה) ליד וינסטון צ'רצ'יל* פרס מהמלכה

השומר שלי, לקחה על עצמה את הטיפול בדויד, ובכך איפשרה לי להצטרף ללהקת-כידור בריטית מטעם אנוה — שרות-הכידור לצבא הבריטי.

תרתי עם הלהקה, מנעימה את זמנם של החיילים הבריטיים, כך במשך ארבע שנים. ב-1944 נשלחנו לאיטליה, לנאפולי. הופענו לפני חיילים בריטיים ואמריקאיים, לנו כמד עון של אנוה.

באחת ההופעות התברר לי כי בקהל נמצא אים חיילי הבריגדה היהודית. זיהיתי חברים מהגיימנסיה, התרגשתי. קיבלתי פיק-ברכיים. יצאתי אל חזית-הבימה והתחלתי לדבר בעברית. חברי-הלהקה לא הבינו מה קורה, הם חשבו שאני מרגלת.

באותו ערב פגשתי את משה מוסינזון. התחיל בינינו רומאן סוער. רומאן שבעיק בוותיו החלטתי לחזור לארץ. הביתה.

חזרתי הביתה עם משה. מרי ורויד הגיעו מאנגליה זמן קצר לאחר מכן.

רמרי וכתה ביחס נוראי בארץ, על היותה אנגליה. זה היה בלתי-נסבל! שמרי שלי צריכה לשתוק כרי שלא יזוהו את מיבטאה, שמרי שלי צריכה ללכת בשולי מדרכות...

מרי עזבה את הארץ ואותי לעד.

לפני שאני עומדת ללכת, צעד אחר לפני הדלת, תופסת טובה פירון בירי ואומרת: כשאני רואה פה את העושר, את ההתייחסות לחיים, את לקיחת הרברים כמוכניס-מאליהם, את הויליזול, קשה לי לסבול זאת. זה היה כל-כך נורא, והנה פה הכל כל-כך מוזלזל! את מבינה למה אני מתכוונת?

שרית רזם

* על נכ התצלום הקדשה אישית של מרי צדצ'יל, בתו של הסנהגו, שהיחה קציונה וסורת באי-טיאס (חילהעור לושים).

היא אומרת: "זה הגיע לי, וכי למה ציפיתי?" השנים הרבות שעברו לא היקוהו את הכאב. לימים נודע לה כי ג'ורג' התגייס לצבא הבריטי ושירת בארץ-ישראל. אין אבסורד

גדול מזה, כמה שזה כואב. והכובה — אני בוגרת-הגיימנסיה, ישראלית גאה, והוא הקצין הכריטי, הכובש הנורא! מרי, חברתי הטובה, מצילת חיי, המלאך

טובה פירון בביתה מטופח ובוהמי